

Het spookhuis de Griffioen

Een griezelverhaal uit Veere

Wie goed keek, kon op de scheefgezakte gevel van het oude huis de Griffioen nog het jaartal 1527 ontcijferen. Al drie eeuwen stond het huis aan de rand van de gracht. Vele huizen waren in de loop der tijd afgebroken of onbewoonbaar verklaard, maar niet de Griffioen. En toch wilde geen enkele inwoner van Veere er zijn intrek nemen. Alleen vreemdelingen, onbekend met de geschiedenis van het huis wilden het huis huren. Maar nooit voor lang.

Onder de bewoners van Veere deden diverse spookverhalen over de Griffioen de ronde. Het huis was vroeger een logement met een zeer slechte naam. Maar door de romantische ligging aan het water en de lage prijs voor zo'n groot herenhuis kwamen er steeds weer nieuwe huurders op de proppen. De nieuwe huurders bleven echter nooit lang.

Het kwam bij niemand op om potentiële huurders te waarschuwen en af te schrikken met de spookverhalen. De dorpsbewoners gunden hun stadsgenoot, de makelaar Cornelis Griep, zijn verdiensten. Met beleefd zwijgen hoorden de inwoners van Veere de huurders aan die geschrokken vertelden wat hen was overkomen in het spookhuis.

Het was in het begin van november van het jaar 1836 dat een nieuwe huurder op het punt stond zijn intrek te nemen in het huis. De makelaar Cornelis Griep stond al te wachten met een grote bos sleutels in zijn handen, toen er een rijtuig arriveerde. Een lange, slanke vreemdeling stapte uit. Hij zag er deftig en voornaam uit in zijn dure kostuum. De mannen schudden elkaar de hand.

"Mijnheer Griep, ik hoorde voor het eerst over dit huis in een Londense club, toen men sprak over spookhuizen. De verteller had korte tijd in het huis gewoond en was zeer geschokt over wat hij daar had meegemaakt. Het verbaasde hem zeer dat niemand in Veere een blijk van herkenning had gegeven. Het leek of iedereen voor het eerst de

spookverhalen hoorde, ook u leek zeer verbaasd."

De vreemdeling vervolgde zijn relaas: "Ik begrijp de bewoners van Veere wel. Wat heeft het voor een zin om een huis dat veel geld opbrengt in een kwaad daglicht te stellen? Heb ik gelijk of niet, mijnheer Griep?"

De makelaar was rood aangelopen en stotterde: "Ja mijnheer." De vreemdeling lachte geluidloos en trad het huis binnen. De makelaar volgde schoorvoetend. De lucht in de kamers was muf en verstikkend. "Wanneer de avond valt, zie je hier overal onbekende schaduwen bewegen," begon de makelaar. "Horen mensen achter deze kast de valdeuren die al eeuwen geleden zijn weggebroken nog open en dichtklappen?" vroeg de vreemdeling. "Hoor je dan de gesmoorde, jammerende kreten van degenen die ooit door de waard van de Griffioen zijn vermoord?"

Cornelis Griep kon niets anders doen dan dit beamen. "Het gefluis-ter van de doden schijnt de kamers te vullen. Wie hier is, krijgt het benauwd en kan niet meer spreken. Hij vlucht dan uiteindelijk naar buiten en klopt op mijn deur of op de deur van een van mijn burens. De huurder vertrekt vervolgens, na betaling van huur voor het hele jaar. De waard van de Griffioen brengt op deze wijze na zijn dood meer geld in het laatje dan tijdens zijn leven."

De vreemdeling keek de makelaar peinzend aan. "Ik had hier graag mijn intrek genomen, want ik ben absoluut niet bang voor geesten. Toch vertrek ik dadelijk weer naar Middelburg, want dit huis zal hier morgen niet meer staan. Vaarwel, mijnheer Griep."

In diezelfde novembernacht stak er een orkaan op en de volgende morgen luiden in Veere de noodklokken. Hoge golven teisterden het plaatsje; een springvloed joeg de golven op in het Veeerse Gat. Het huis de Griffioen was volledig ingestort en zou nooit meer opgebouwd worden. De doden vonden eindelijk rust.